

Arrest

nr. 199 447 van 8 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESPERS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soennitische Pashtoun, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Kabul (Afghanistan).

Als kind groeide u aanvankelijk op in Quetta (Pakistan) gezien uw ouders, M.N.H. (OV-nummer: X) en R.H. (OV-nummer: X), hier reeds enige tijd verbleven. U ging er drie jaar lang naar school, voor uw ouders anderhalf jaar na het aan de macht komen van de Karzai administratie beslisten naar Kabul terug te keren. Aldaar vervolgde u uw middelbare studies.

Uw vader, M.N.H., ging na jullie terugkeer naar Kabul aan de slag bij het NDS (National Directorate of Security). Hij deed deze job zes à zeven jaar. Ongeveer één jaar voor jullie vertrek uit Afghanistan kwamen jullie echter in de problemen, toen uw vader op de hoogte werd gebracht dat er door de Taliban ernstige bedreigingen jegens hem en zijn familie waren geuit. Hierop nam uw vader verschillende voorzorgsmaatregelen, maar nadat hij midden 2010 ontslagen werd, achtte hij het onmogelijk nog in zijn veiligheid en die van zijn familie te voorzien. Na enkele maanden werd hij evenwel een job aangeboden als diplomaat bij de Afghaanse ambassade te Londen (Verenigd Koninkrijk). Hij ging hier op in, waarop jullie in november 2010 naar Londen verhuisden. Aldaar was uw vader tot juni 2011 werkzaam als 2de secretaris van de ambassadeur. Nadien werd hij overgeplaatst naar de Afghaanse ambassade te Brussel (België), alwaar hij dezelfde functie uitoefende. Hierop verhuisde u met uw familieleden naar België. Noch in het Verenigd Koninkrijk, noch in België vroegen jullie na jullie aankomst asiel aan.

Kort na jullie aankomst in België vernamen jullie dat uw oom langs vaderskant, H.Z., te Herat door de Taliban vermoord werd. Hierop vroegen jullie evenmin asiel aan, al durfden jullie allerm minst naar Afghanistan terugkeren. Eind 2013 besliste uw vader wel dat u samen met uw moeder, R.H., naar Afghanistan mocht reizen teneinde uw grootmoeder te condoleren en haar een bezoek te brengen. Zo geschiedde, maar enkele dagen voor u en uw moeder naar België wilden terugkeren, met name op 7 december 2013, ontving u een waarschuwing van de Afghaanse politie dat er ernstige bedreigingen jegens u waren geuit. Na jullie terugkeer naar België berustte alles weer, maar toen uw vader begin 2014 zijn ontslag kreeg en door zijn dienst gevraagd werd van België naar Afghanistan terug te keren, begreep hij dat jullie omwille van de bedreigingen die in het verleden tegen u en uw familie waren geuit, alsook omwille van de moord op uw oom, geen andere mogelijkheden meer restten dan in België asiel aan te vragen; hetgeen jullie op 24 maart 2014 ook deden.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u uw tazkara neer, uw (diplomatiek) paspoort, alsook de geplastificeerde kopie van uw voormalige/ingetrokken Belgische diplomatieke identiteitskaart. Verder legde u twee klachten neer die uw grootmoeder te Herat neerlegde naar aanleiding van de dood van uw oom H.Z., en twee aan u gerichte waarschuwingsbrieven van de autoriteiten te Kabul.

B. Motivering

Na grondig onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vermeld te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw vader, M.N.H. (OV-nummer: 7.863.064), werden aangebracht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept ((Gehoorverslag CGVS, 11 augustus 2014, pp. 1-17). Aangezien inzake zijn asielaanvraag werd beslist dat aan de aangehaalde feiten/problemen geen geloof kon gehecht worden, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw vader luidt als volgt: "Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient vermeld te worden dat, hoewel u Afghanistan reeds op 2 november 2010 verliet, u slechts op 24 maart 2014 asiel aanvraagde. Dit is bevreemdend daar u beweert Afghanistan uit vrees voor vervolging verlaten te hebben. Dat u naliet in het Verenigd Koninkrijk asiel aan te vragen, ondanks u er van november 2010 tot juni 2011 woonachtig zou geweest zijn, komt uw algemene geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u toen nog geen beslissing had genomen om in Europa te blijven en buiten uw land asiel aan te vragen (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 7), is geen afdoende verklaring in dit opzicht en is op zich strijdig met uw bewering Afghanistan in 2010 uit vrees voor vervolging verlaten te hebben. Dat u eens in België, met name sinds 11 augustus 2011, evenmin asiel aanvraagde, zelfs niet nadat u vernam dat uw broer H.Z. te Herat door de Taliban zou vermoord zijn en nadat uw oudste zoon, A.F.H., bij een bezoek aan Kabul problemen zou gekend hebben, maar slechts nadat u in maart 2014 door de Afghaanse ambassade in Brussel (België) zou ontslagen zijn (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 7; 27-28), ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid des te meer. Uw verklaring "[...] het was nog maar begin dat we hier in België waren aangekomen bij dood van broer. Ik verwachtte nog dat we naar land zouden terugkeren. Ik had geen nood aan asiel toen.

Ik had job, inkomen, kinderen konden naar school. Er was geen dringende nood om asiel aan te vragen" (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 28), spreekt in dit opzicht boekdelen.

Verder dient te worden benadrukt dat er van een asielzoeker niet enkel kan verwacht worden dat hij zijn asielverzoek tijdig indient, maar ook redelijkerwijze kan verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal echter onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van uw profiel en achtergrond, asielrelaas en vluchtmotieven. Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt mbt uw profiel en achtergrond, asielrelaas en vluchtmotieven. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Gezien u hier in gebreke bent gebleven en allesbehalve eenduidige verklaringen aflegde, kan er geen geloof gehecht worden aan uw beweerde profiel als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada – de 1ste adjudant (deputy) van het NDS – en Toran Genraal (Majoor Generaal), die vervolgens ook nog enkele jaren als 2de secretaris op de Afghaanse ambassade in London en Brussel werkzaam was. Zo veranderde u gaandeweg uw verklaringen mbt de exacte functie die u tussen 2004 en 2010 bij het NDS zou uitgeoefend hebben en sprak u zichzelf meermaals tegen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) liet u immers optekenen dat u van 2007 tot 2010 als 2de secretaris van Amrullah Saleh, het toenmalige hoofd van het NDS werkzaam was (Verklaring DVZ, 27 maart 2014, p. 5), terwijl u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal liet verstaan dat u als prive secretaris en vervolgens als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada, de 1ste adjudant (deputy) van het NDS, zou gewerkt hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 9-10). Hiermee geconfronteerd, verduidelijkte u dat u in de periode 2004-2010 in het hoofdkwartier van NDS te Kabul een kaderfunctie bekleedde als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada, de 1ste adjudant (deputy) van het NDS (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 9-14).

Tevens gaf u aan dat u Eng. Ibrahim Spinzada – die enkel een nominale aanwezigheid had – tijdens zijn afwezigheid verving, diens taken en verantwoordelijkheden als 1ste adjudant (deputy) van het NDS voor uw rekening nam (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 10-11), en dat u op regelmatige basis aanwezig was bij de vergaderingen die Amrullah Saleh belegde met zijn adjudanten, i.e. de kopstukken van het NDS (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 14-15): "[...] De 1ste deputy van Amrullah Saleh, Eng. Ibrahim was niet beschikbaar en ik deed zijn job als 1ste deputy. [...] Hij had een nominale aanwezigheid. Hij was bezig in de Security Council van het presidentieel kantoor. En hij heeft dan zijn verantwoordelijkheden overgedragen aan mij voor deze positie. [...]" (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 9-11). Toen u ter verduidelijking gevraagd werd de operationele structuur van het NDS te schetsen en uw positie hierbinnen aan te geven, gaf u aan dat er eigenlijk vier adjudanten (deputies) waren, die elk over een adjudant (deputy) beschikten, en dat u als adjudant (deputy) van de 1ste adjudant (deputy) van het NDS werkzaam zou geweest zijn.

Echter, naarmate uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vorderde, legde u gaandeweg andere verklaringen af mbt uw positie/functie, door te beweren dat u Eng. Ibrahim Spinzada wel verving, maar eigenlijk amper zijn bevoegdheden mocht overnemen (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 12-13), daar waar u in den beginne duidelijk aangaf dat u de job/functie van Eng. Ibrahim Spinzada op u nam omdat hij door zijn activiteiten voor de NSC (National Security Council) afwezig was en hij zijn verantwoordelijkheden als 1ste adjudant (deputy) van het NDS aan u had overgedragen (cfr. supra; Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 9-11). Zelfs expliciet gevraagd of u de verantwoordelijkheden van Eng. Ibrahim Spinzada, als 1ste deputy van Amrullah Saleh, op u nam, antwoordde u: "Ja, maar soms, bij zeer belangrijke en vitale zaken moest ik hem wel inlichten", bijvoorbeeld als Amrullah Saleh afwezig was (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 9-11).

Dat u tevens verklaarde dat u niet bij alle vergaderingen met Amrullah Saleh aanwezig was (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 14), is nog aannemelijk. Dat u nadien echter stelde nooit aanwezig te zijn geweest bij de vergaderingen mbt de operationele activiteiten van het NDS (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 16; 23-25), en zich enkel met administratieve zaken bezig te hebben gehouden (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 13; 24), is bevreemdend, te meer u voordien immers duidelijk te kennen gaf dat u soms deelnam aan security meetings met de

president én dat er op regelmatige basis vergaderingen waren waarbij 'HQ staff' aan Amrullah Saleh rapporteerde, rapporten mbt de veiligheidssituatie en orders van de president werden besproken, alsook beslissingen werden genomen en instructies werden geformuleerd mbt de activiteiten van het NDS (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 10; 14-15). U stelde zelfs uitdrukkelijk dat u als plaatsvervanger van Eng. Ibrahim Spinzada fungeerde bij dergelijke vergaderingen: "Was Eng. Ibrahim dan aanwezig bij die vergaderingen? Neen, ik deed dat dan" (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 14).

Tijdens uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u plots dat de functie van privé secretaris (secretary) die u aanvankelijk uitoefende exact dezelfde zou geweest zijn als deze van adjudant (deputy) die u nadien uitoefende – en het dus geen promotie of nieuwe positie/functie zou betroffen hebben maar louter een verandering van titel (Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, p. 7) – hetgeen uiterst bevreemdend en maar weinig aannemelijk is, daar u dit geenszins aangaf tijdens uw eerste gehoor en toen wel liet verstaan dat het een andere positie betrof (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 9; 18). Dat u gedurende uw beide gehoren dermate inconsistente en uiteenlopende verklaringen aflegde, roept ernstige vragen op en komt uw geloofwaardigheid allesbehalve ten goede.

Daarnaast wist u ook niet te verduidelijken hoe u juist aan uw beweerde job bij het NDS zou geraakt zijn. Zo stelde u aanvankelijk dat u gewoon appliqueerde bij het NDS (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 9), daar waar gelet op de machtsverhoudingen binnen het NDS toch kan verwacht worden dat iemand enige politieke overtuiging, enige politieke banden en/of kennissen met invloed nodig heeft om een job bij het NDS te bemachtigen. Dat u stelde geen politieke overtuigingen te hebben en/of sympathisant/lid te zijn een bepaalde politieke partij (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 11), is opmerkelijk, te meer u tijdens uw eerste gehoor duidelijk aangaf dat de verdeling van jobs in Afghanistan niet enkel gebeurt op basis van iemands professionele activiteiten (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 16-17), en u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf aanhaalde dat u uiteindelijk in 2010 ontslagen/aan de kant werd gezet omdat uw ideologie niet overeenkwam met die van de regering (CGVS Vragenlijst, 27 maart 2014, p. 2). Dat u tijdens uw tweede gehoor aangaf nooit enige ruggeleuning te hebben gekregen of tot iemands invloedssfeer te hebben behoord (Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, pp. 4-5; 7-9; 23-24), en geen weet bleek te hebben van de machtsverhoudingen binnen het NDS (Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, pp. 10-18; 23-24), is in dit opzicht eveneens bevreemdend te noemen, te meer bleek dat u weldegelijk kennis hebt van het politieke landschap in Afghanistan (Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, pp. 1-28), en uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er destijds en op heden toch bepaalde machtsverhoudingen spelen binnen het NDS.

Voorts legde u ook allesbehalve eenduidige verklaringen af mbt het moment en de reden waarom u in 2010 zou ontslagen zijn. Hiernaar gevraagd stelde u tijdens uw eerste gehoor dat u geen idee had, er continue mensen ontslagen/vervallen werden en het een beslissing van de autoriteiten betrof. Tevens situeerde u uw ontslag kort na het ontslag van Amrullah Saleh, het hoofd van het NDS, op 6 juni 2010 (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 18-19). Tijdens uw tweede gehoor herhaalde u dit, al gaf u plots aan eigenlijk geschorst te zijn geweest en situeerde u uw ontslag/schorsing ongeveer vijf maanden voor uw vertrek naar Londen en vóór het ontslag van Amrullah Saleh en de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken, Hanif Atmar (Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, pp. 19-20). Dit is bevreemdend en strookt evenmin met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), toen u aangaf dat u ongeveer zeven maanden werkloos was voor uw vertrek naar het Verenigd Koninkrijk (CGVS Vragenlijst, 27 maart 2014, p. 2). Daarnaast liet u beide gehoren ook optekenen dat er geen verband was met het ontslag van Amrullah Saleh en Hanif Atmar (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 18-19; Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, pp. 20-21), terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nog aanhaalde dat u uiteindelijk in 2010 ontslagen/aan de kant werd gezet omdat uw ideologie niet overeenkwam met die van de regering (CGVS Vragenlijst, 27 maart 2014, p. 2); en uw zoon A.F., gevraagd naar de reden van uw ontslag, het volgende liet optekenen: "[...] zijn baas, Amrullah Salegh, heeft ontslag genomen voor hem. Dus we dachten dat vader misschien ook zijn job had verlaten" (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 10-11). Ook wist u geen enkel document neer te leggen dat aangeeft dat u destijds door het NDS zou ontslagen zijn en/of dat aantoonde dat u na enkele maanden een job werd aangeboden als 2de secretaris op de Afghaanse ambassade in Londen (Verenigd Koninkrijk) (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 21).

Tot slot dient hier nog aan toegevoegd worden dat de door u neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet veranderen, daar documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten en uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn en bijgevolg vaak vals zijn. Mocht dit niet het geval geweest zijn, quod non, wist u, ondanks de bewijslast in het kader van een asielverzoek bij u, als asielaanvrager, ligt, en zeker gezien de positie die u beweert bekleed te hebben, ook amper documenten neer te leggen waaruit blijkt

dat u jarenlang adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada werkzaam zou geweest zijn. U legde wel uw badge en IK van het NDS, alsook een toegangskaart op uw naam voor het presidentieel paleis en twee benoemingsbesluiten neer (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 7). Echter, op het merendeel van deze documenten staat nergens vermeld dat u adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada zou geweest zijn. Dat u tevens twee foto's wist neer te leggen, met name één met Amrullah Saleh, en één met Hamid Karzai (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 7; 11), is in deze evenmin afdoende, daar er geenszins uit af te leiden valt wat uw eigenlijke positie/functie juist was en in welke omstandigheden en hoedanigheid u voornoemde personen zou ontmoet hebben. Bijgevolg blijkt ook uit de door u neergelegde documenten geenszins dat u jarenlang adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada en/of Toran Genraal (Majoor Generaal) bij het NDS zou gewerkt hebben. Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt uw naam ook nergens terug te vinden, en al zeker niet als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada en/of Toran Genraal (Majoor Generaal).

Gelet op dit alles, en in het bijzonder gezien de uiteenlopende verklaringen die u aflegde, dient geconcludeerd te worden dat u mogelijks wel bij het NDS werkzaam bent geweest, maar kan er allesbehalve geloof gehecht worden aan uw beweerde profiel als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada – de 1ste adjudant (deputy) van het NDS – en Toran Genraal (Majoor Generaal), die vervolgens ook nog enkele jaren als 2de secretaris op de Afghaanse ambassade in London en Brussel werkzaam was. Uw verklaringen laten met andere woorden niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke situatie, en van het al dan niet bestaan van een gegronde vrees voor vervolging hierdoor.

Verder dient opgemerkt te worden dat, zelfs al mocht u het bovenstaande al aannemelijk hebben weten maken, quod non, er in Afghanistan, louter als gevolg van uw vermeende werkzaamheden bij het NDS, geen gegronde vrees voor vervolging in hoofde van uw persoon bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, in het geval van een terugkeer, aan blootgesteld zou dreigen te worden.

Hierin bent u evenmin geslaagd. Gezien er allesbehalve geloof kan gehecht worden aan uw beweerde profiel als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada – de 1ste adjudant (deputy) van het NDS – en Toran Genraal (Majoor Generaal), kan er ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u als gevolg van uw werkzaamheden zou gekend hebben. Daarenboven is uw bewering dat u in 1389 (maart 2010-maart 2011) een document met informatie aangaande uw veiligheid zou ontvangen hebben van sectie/afdeling 18 van het NDS, waarna u meteen maatregelen zou getroffen hebben zoals het niet langer naar school sturen van uw kinderen, strijdig met uw bewering op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw problemen ongeveer één jaar voor uw vertrek (in november 2010) begonnen, met name in 1388 (maart 2009-maart 2010) (CGVS Vragenlijst, 27 maart 2014, p. 1). Het door u in dit verband neergelegde document, met name een veiligheidsplan van NDS afdeling 18 met voorzorgsmaatregelen ter bescherming van uw persoon, heeft maar weinig bewijswaarde en kan bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen, daar zoals reeds aangehaald uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn, en bijgevolg mogelijks vals zijn. Daarenboven spreekt het document in kwestie uw bovenstaande verklaringen ook tegen, alsook die van uw zoon A.F. en uw vrouw R., die beiden stelde dat ze vanaf één jaar voor jullie vertrek uit Kabul niet meer naar school/buiten konden (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, p. 8; Gehoorverslag CGVS, R.H. 20 augustus 2014, p. 4). Het document is immers niet gedateerd, waardoor het niet toelaat na te gaan wanneer het opgesteld werd, of u het weldegelijk in 1388/1389 ontving (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 26), en zo ja, wanneer dan juist, met name voor of na uw beweerde ontslag uit het NDS in de loop van 2010. Wel stelt het dat er op 25 Hout 1388 (i.e. 16 maart 2010) informatie werd ontvangen. Bijgevolg kunnen uw problemen ten vroegste dan kunnen begonnen zijn en niet eerder zoals jullie aangeven. Gelet op dit alles is het maar weinig aannemelijk dat u omwille van problemen Afghanistan in 2010 zou verlaten hebben. Dat u, zoals reeds aangehaald, naliel om na aankomst in het Verenigd Koninkrijk en/of België, in 2010/2011, asiel aan te vragen, is in dit opzicht een zoveelste indicatie.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat uw broer Z. – wiens identiteit en/of familieband ten aanzien van uw persoon u evenmin aantoonde – zou gestorven zijn als gevolg van problemen die u omwille van uw vermeende werkzaamheden bij het NDS – mochten deze al geloofwaardig zijn, quod non – zou gekend hebben. Zo stelde u hiernaar gevraagd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw broer Z. vroeger in Farah werkte, ginds reeds bedreigd werd en voor diens veiligheid naar Herat verhuisde. Tevens gaf u aan dat hij op weg was zijn werk, van het district Torghondi naar Herat stad, toen hij langs achter werd aangereden door een vrachtwagen en vervolgens door een aantal mannen werd aangevallen met wapens (CGVS Vragenlijst CGVS, 27 maart 2014, p. 2). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal liet u hieromtrent het volgende optekenen: "In verleden wanneer broer in Herat werkte, heeft een leider van taliban in Herat, Mullah Sultan, die in detentie zat bij Amerikanen, hij

is vrijgekomen. Hij heeft dan nadien Pahlwana, persoon, gestuurd naar broer om me te contacteren om iemand van taliban die in Kabul gevangenis zat, te laten gaan uit gevangenis, Abdul hakim. [...] Mijn broer werkte als gewoon bediende bij de Transport departement. Een dag was hij op weg naar huis, van zijn werkplaats. En hij is vermoord op zijn weg naar huis door Taliban. In begin wist ik niet van omstandigheden, maar later heeft T. me verteld dat hij met auto reed en dat Taliban auto hem benaderd heeft, accident heeft veroorzaakt en dan als auto gestopt was dat ze hem dan beginnen slaan zijn met hun wapens. Dan heb ik broer gevraagd hoe ze wisten dat het talibs waren. Dan zei hij dat getuigen incident hadden gezien. En dat ze zeiden dat het taliban waren" (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 26-27). Kortom, uit uw verklaringen blijkt niet afdoende dat de dood van uw broer Z. niet het gevolg is van een auto ongeval, het willekeurige geweld in de provincie Herat en/of zijn job bij de Transport departement, en zou te maken hebben met uw vermeende werkzaamheden bij het NDS. De door u in dit verband neergelegde documenten, met name de klachten die uw moeder bij de politie te Herat zou ingediend hebben, kunnen hier evenmin iets aan veranderen, te meer ze geen andere informatie bevatten en dateren van 2 Jaddi 1391 (i.e. 23 december 2012), meer dan één jaar na het overlijden van uw broer Z. op 1 Qaws 1390 (i.e. 22 november 2011) (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, p. 12).

Tot slot zijn ook de problemen die uw vrouw en zoon A.F. bij hun bezoek aan Kabul, Afghanistan zouden gekend hebben, maar weinig aannemelijk. Zo is het opmerkelijk dat ze vóór ze op 16 november 2013 van Kabul naar Dubai reisden geen problemen kenden tijdens hun verblijf bij uw broer Ab. te Kabul. Ook nadien, met name in afwachting van het ontbrekende reisdocument van uw zoon A.S., dat u hen op 28 november 2013 toestuurde, was dit niet het geval (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 8; 12-13; Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 28). Bijgevolg is het wel erg toevallig dat A.F. op 2 december 2013, net op het moment dat ze voor een tweede keer op vertrekken stonden, met name op 7 december 2013, in de problemen zou gekomen zijn (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 12-13; Gehoorverslag CGVS, R.H. 20 augustus 2014, pp. 6-7). Daarenboven hebben de door u in dit verband neergelegde documenten, met name twee waarschuwingsbrieven van de autoriteiten te Kabul gericht aan uw zoon A.F., ook maar weinig bewijswaarde. Vooreerst lijkt uw zoon geen idee te hebben hoe jullie deze documenten zouden bekomen hebben. Hij stelde immers niet te weten of het om kopies dan wel om originelen gaat en gaf aan dat dergelijke vragen aan u, zijn vader dienden gesteld worden, hetgeen bevreemdend is daar u op het moment van de feiten afwezig was en in België verbleef en kan verwacht worden dat uw zoon en uw vrouw deze documenten bij hun terugkeer uit Afghanistan bij zich hadden (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 12-13). Verder rijzen ook aangaande de vorm van het document in kwestie nog vragen. Zo is het document opgesteld op 11 Qaws 1392 (i.e. 2 december 2013), maar dit op een document dat dateert van 12 Jaddi 1382 (i.e. 2 januari 2004) en geprint werd op 12 februari 2013 (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, p. 13), hetgeen, samen genomen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan door wijdverspreide corruptie eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn, en bijgevolg mogelijks vals zijn, doet vermoeden dat ze mogelijks op basis van uw/ jullie verklaringen en/of met het oog op uw/jullie asielaanvraag werden opgesteld.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat uw zoon A.F. en uw vrouw bij hun bezoek aan Kabul in november-december 2013 enige problemen kenden, en kan evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die uw broer Ab. en uw schoonbroer S.M. hiervan als gevolg zou ondervonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 29). Bovendien was uw zoon A.F. amper op de hoogte van de problemen die zijn oom Ab. zou gekend hebben en repte hij met geen woord over de problemen die zijn oom S.M. zou meegemaakt hebben (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 8-9; 14), hetgeen opmerkelijk is daar ze zouden voortgekomen zijn uit de problemen die hij zelf te Kabul zou gekend hebben. Daarenboven is het opmerkelijk indien uw schoonbroer S.M. ongeveer één week tot 10 dagen nadat uw vrouw en zoon uit Kabul terugkeerden, problemen zou gekend hebben, en hierbij enkele messteken zou toegediend zijn, jullie dit alles pas tijdens het Eid festival (rond 28 juli 2014) zouden vernomen hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 29; Gehoorverslag CGVS, R.H. 20 augustus 2014, p. 4), en dat de bedreigingen die uw broer Ab. zou ervaren hebben – en die uw vrouw bovendien naliet te vermelden – eveneens in de periode van de Ramadan zouden plaats gevonden hebben (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 29; Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, pp. 8-9; Gehoorverslag CGVS, R.H. 20 augustus 2014, p. 4), nota bene talloze maanden nadat uw vrouw en zoon Kabul bezochten (Gehoorverslag CGVS, A.F.H. 11 augustus 2014, p. 14).

Wat betreft uw bewering dat u door de Afghaanse ambassade in België ontslagen werd/gevraagd werd naar Kabul terug te keren en aan het Ministerie te rapporteren, en bijgevolg door asiel aan te vragen orders om naar Afghanistan terug te keren naast u zou neerleggen (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 21-22; Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, p. 25), dient volledigheidshalve opgemerkt te worden dat hoewel u reeds twee à drie maanden voor u in België asiel aanvraag een brief ontving

waarin u werd ontslagen/gevraagd naar Afghanistan terug te keren, en 30 Dalwa 1392 (ie. 19 februari 2014) uw laatste werkdag betrof, u slechts op 24 maart 2014 asiel aanvraag en sindsdien – ondanks de bewijslast in het kader van een asielverzoek bij u, als asielaanvrager, ligt – geen enkel document neerlegde waaruit blijkt dat u door de Afghaanse ambassade in België ontslagen werd/gevraagd werd naar Kabul terug te keren en aan het Ministerie te rapporteren (Gehoorverslag CGVS, 18 augustus 2014, pp. 21-22; Gehoorverslag CGVS, 7 april 2015, p. 25).

Gelet op dit alles is het niet geloofwaardig dat er in hoofde van uw persoon, of die van uw familieleden, in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden. Evenmin bent u er in geslaagd aannemelijk te maken dat jullie in het geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De andere door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie evenmin ombuigen, daar ze louter uw identiteit en nationaliteit, en die van uw familieleden, bevestigen, welke door het Commissariaat-generaal niet betwijfeld worden; en getuigen van uw psycho-medische toestand als gevolg van uw onzeker verblijf in België.”

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat in hoofde van uw moeder, R.H. (OV-nummer: 7.863.064), en uw broer, A.S.H. (OV-nummer: 7.632.429), eveneens beslist werd hen vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van "het materiële motiveringsbeginsel", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "de richtlijnen van de UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof", van "de redelijke termijn", van "het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel", van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het recht op tegenspraak.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich op hetzelfde verweer beroept als dit van zijn vader. In zijn verzoekschrift stelt hij als volgt: "Verzoeker verwijst hierbij uitdrukkelijk naar de middelen zoals door zijn vader ontwikkeld. Daar de aanvraag in belangrijke mate gesteund is op de situatie van de vader gelden de voor de vader ontwikkelde middelen gelden ook voor verzoeker zelf."

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift documenten die in de inventaris bij het verzoekschrift worden omschreven als volgt: “3. Documenten asielaanvraag”.

Bij zijn nota met opmerkingen van 25 april 2017 voegt verweerder de gehoorverslagen van verzoekers ouders en broer.

Per drager brengt verweerder op 28 november 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 6 juni 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 10).

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met volgende stukken: uittreksels Algemeen Ambtsbericht Afghanistan Ministerie Buitenlandse Zaken Nederland november 2016, Rapport Amnesty International 2016/2017 Afghanistan, Opheffing code 207 Fedasil, twee video-opnames, verblijfstitels in België van S. L. en J. M. I., medische stukken van verzoeker alsook van zijn echtgenote, een verklaring van Amrullah Saleh met vertaling en een e-mail in verband met Youtu.be-fragmenten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker beroept zich op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn vader, wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 203 310. Inzake verzoekers vader werd in arrest nummer 199 444 van 8 februari 2018 geoordeeld als volgt:

“2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij maar ook zijn familie door de taliban worden bedreigd omwille van zijn werkzaamheden bij het National Directorate of Security (hierna: NDS). Zijn broer zou in 2011 vermoord zijn, zijn echtgenote en zijn zoon zouden bij een bezoek aan Afghanistan eind 2013 bedreigd zijn geweest. Ook vreest hij de Afghaanse autoriteiten omdat hij na zijn ontslag op de Afghaanse ambassade in Brussel geen gevolg gaf aan de vraag tot terugkeer naar Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij Afghanistan reeds op 2 november 2010 verliet en pas op 24 maart 2014 asiel aanvraag; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde profiel als adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada, de eerste adjudant (deputy) van het NDS, en als Toran Genral (Majoor Generaal), die nadien enkele jaren als tweede secretaris werkte op de Afghaanse ambassade te Londen en Brussel, en de door hem hierover voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) deze geloofwaardigheid niet kunnen herstellen; (iii) hij niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging bestaat louter omwille van zijn vermeende werkzaamheden bij het NDS; (iv) nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn broer Z. zou zijn gestorven als gevolg van de problemen die verzoeker beweert te hebben gehad omwille van zijn werkzaamheden bij het NDS, en de door hem dienaangaande voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) deze vaststelling niet kunnen wijzigen; (v) de problemen van zijn echtgenote en zijn zoon tijdens hun bezoek aan Afghanistan niet aannemelijk zijn en de door hem dienaangaande neergelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) deze vaststelling evenmin kunnen wijzigen; (vi) bijgevolg evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die zijn broer en schoonbroer zouden hebben gekend; (vii) hij geen enkel document voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat hij door de Afghaanse ambassade in België ontslagen werd, dan wel gevraagd werd naar Kabul terug te keren en te rapporteren aan het Ministerie; en (viii) de overige door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat uit de verschillende gehoren blijkt dat verzoeker op uiterst gedetailleerde wijze toelichting heeft gegeven over de interne werking, samenstelling en structuur van de NSD. Ook gaf verzoeker probleemloos de locaties aan waar de verschillende afdelingen met hun specifieke verantwoordelijkheden gevestigd waren en benoemde hij tientallen personen met naam en functie die bij de verschillende afdelingen betrokken waren. Dat verzoeker gewerkt heeft voor de NDS kan bijgevolg op basis van deze uitgebreide kennis samen met tal van documenten (waaronder de ter terechtzitting neergelegde schriftelijke verklaring van Amrullah Saleh die per e-mail werd doorgestuurd naar verzoekers raadsman waarin voornoemde bevestigt dat verzoeker tot midden 2010 voor de NDS heeft gewerkt en er zijn collega was) die zijn tewerkstelling bevestigen niet langer in twijfel worden getrokken. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat de authenticiteit van de neergelegde badge, identiteitskaart NDS, toegangskaart en twee benoemingsbesluiten niet echt betwist wordt aangezien er net naar deze documenten verwezen wordt om de positie van adjudant (deputy) van verzoeker in twijfel te trekken. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: "Echter, op het merendeel van deze documenten staat nergens vermeld dat u adjudant (deputy) van Eng. Ibrahim Spinzada werkzaam zou geweest zijn."

2.3.2.3. Niettegenstaande de bestreden beslissing stelt dat verzoeker niet kan verduidelijken op welke wijze hij zou zijn aangeworven bij de NDS blijkt uit een lezing van de verschillende gehoorverslagen dat verzoeker steeds op eenduidige wijze heeft aangegeven dat hij via examen en sollicitatie de job heeft bekomen. Tijdens de gehoren gaf verzoeker immers meermaals aan dat hij werd aangeworven omdat er een tekort was aan gekwalificeerde officieren met een universitair diploma terwijl hij als hoger opgeleide persoon gekwalificeerd was, gewerkt had als militaire officier en ervaring had met administratie. Verzoeker specificeerde hierbij dat hij enkele mensen kende binnen de veiligheidsdiensten, zijn aanvraag vervolgens indiende en deelnam aan het examen nadat men zijn achtergrond gecheckt had (gehoorverslag, 18 augustus 2014, (hierna gehoorverslag I), 16 en 17). Verzoeker werd tijdens de gehoren meermaals geconfronteerd met de stelling dat aanwervingen bij de NDS louter gebeuren op basis van nodige contacten, invloed en het kennen van de juiste mensen. De bestreden beslissing stelt dienaangaande: "uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat er destijds en op heden toch bepaalde machtsverhoudingen spelen binnen de NDS." Deze informatie blijkt evenwel niet terug te vinden in het administratief dossier.

Hoe dan ook, zo al kan worden aangenomen dat voor hogere kaderfuncties in specifieke afdelingen bij de veiligheidsdiensten (politieke) steun en contacten noodzakelijk zijn kan worden vastgesteld dat verzoeker niet tewerkgesteld werd in één van de belangrijkste departementen. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat verzoeker nadat hij geslaagd was in een examen aangenomen werd in een departement van de NDS dat verantwoordelijk was voor het personeel, de gezondheid van het personeel en de financiën van de NDS; hij begon er als secretaris en promoveerde geleidelijk tot aan zijn ontslag in 2010. Ook tijdens zijn tweede gehoor lichtte verzoeker zijn aanwerving nogmaals toe als volgt: "Ik werd op dat moment verteld dat NDS mensen rekruteerde. Dat er examens was en dat ze absoluut opgeleide mensen nodig hadden, die voor de regering al gewerkt hadden. Dus heb mijn claim geschreven aan personel, dat verantwoordelijk was voor recruitment of NDS. Ze hebben dan examen van me afgenomen. Ik heb succesvol examen afgelegd. En dan werd ik secretary van dat kantoor. Nadien werd die post veranderd naar verantwoordelijke van kantoor en nadien veranderde die post van deputy. En op het einde was ik op die post." (gehoorverslag, 8 april 2015, (hierna gehoorverslag, II)). Indien verzoeker inderdaad verklaarde dat de verdeling van jobs in Afghanistan niet enkel op basis van professionele activiteiten gebeurt, zoals de bestreden beslissing stelt, verduidelijkte verzoeker hierover verder tijdens het gehoor dat hij geen achtergrond had in intelligence activiteiten maar wel ervaring in administratie. Hieruit blijkt bijgevolg niet zoals de beslissing poneert, dat verzoeker hiermee zou hebben aangegeven dat de verdeling van jobs op politieke gronden of op basis van de nodige contacten gebeurt doch enkel dat het aanwervingsbeleid weinig of geen rekening houdt met de specifieke beroepservaring uit het verleden als men zoals in casu slaagt in een examen.

2.3.2.4. De verzoekende partij kan vervolgens worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing ten onrechte vaststelt dat verzoeker de exacte functie die hij tussen 2004 en 2010 zou hebben uitgeoefend gaandeweg wijzigde of tegensprak. Uit een lezing van de verschillende gehoren blijkt immers het volgende. Verzoeker heeft zijn functie op consistente wijze doorheen de verschillende gehoren steeds omschreven als volgt: eerst aangeworven in de rang van Dagarwal (Kolonel) als private secretaris van de 1st deputy Ibrahim Spinzada, vervolgens deputy van de 1st deputy, in de loop van de tijd bevorderd tot generaal en vier jaar later tot Toran general (Luitenant-generaal) zonder dat deze bevordering de functie zelf wijzigde (eigen onderlijning). Door de regelmatige afwezigheid van Spinzada omdat deze vooral actief was in de Nationale Veiligheidsraad nam verzoeker de verantwoordelijkheden van Spinzada op zich, maar voor belangrijke zaken had hij de handtekening nodig van voornoemde;

voor belangrijke zaken die het geheel van de NDS betroffen besliste het hoofd van de NDS, Amrullah Saleh. Verzoeker benadrukte meermaals dat de functie steeds dezelfde is gebleven en dat enkel de naam veranderde bij promotie of bij verandering van structuur (gehoorverslag I, pp. 9 en 18 en gehoorverslag II, p. 4). Verzoeker lichtte dit toe als volgt: "Ik wil iets duidelijk maken. Als secretary en deputy was mijn job zelfde. Secretary was verantwoordelijk voor papieren te behandelen, phone calls, enz. Als ik zeg van secretary van deputy bedoelt niet dat ik hoger in ranking ging. Secretary en deputy is zelfde maar naam verandert gewoon. Mijn kantoor en verantwoordelijkheden waren zelfde als voordien. Dus ik wil dat gewoon duidelijk maken. Mijn rang veranderde niet. Maar de naam van de rang veranderde in de samenstelling. Eerst was het secretary, daarna was ik charge of office en daarna werd het deputy. Het waren enkel de namen die veranderden." (gehoorverslag II, p. 7).

2.3.2.5. Waar de bestreden beslissing stelt dat het 'bevreemdend' is dat verzoeker niet betrokken was bij vergaderingen met betrekking tot operationele activiteiten, omdat hij wel zou deelgenomen hebben aan security meetings met de president en er regelmatig vergaderingen waren waarbij de HQ staff aan Amrullah Saleh rapporteerde en verzoeker hierbij aanwezig zou geweest zijn kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt als volgt. "De beslissing geeft een totale verdraaiing van wat verzoeker heeft verklaard. De beslissing verwijst naar pagina 10 en 14-15 van het eerste verhoor. Op pagina 10 staat daar niets over in; wat verzoeker zegt is als antwoord op de vraag waarover Amrullah Saleh besliste, dat hij besliste over wie mocht deelnemen aan security meetings met de president; verzoeker zegt niet dat hij er aan deelnam. Op pagina 14-15 zegt verzoeker uitdrukkelijk dat de vergaderingen waaraan hij deelnam dat daarop de investigation/onderzoeksactiviteiten niet besproken werden: 'Zulke zaken, zoals details van investigations, procedures, waren geheime activiteiten'. Dit is ook de logica zelf in elke veiligheidsdienst; er staan schotten tussen de verschillende onderdelen en precies de veiligheidsoperaties zijn afgescheiden van bijvoorbeeld de administratieve activiteiten. Bij NDS was er overigens een speciaal departement voor de operaties." Verzoeker wijst er nog op dat de algemene vergaderingen bij NDS waaraan hij deelnam niet over veiligheidskwesties gingen maar bijvoorbeeld over wat voorzien moest worden bij de nationale feestdag of algemene informatie over een aanslag evenwel zonder dat vertrouwelijke interne informatie werd gegeven. Verzoeker stelt ten slotte nog dat hij nooit op security meetings met de president is geweest; hij heeft wel een bijeenkomst gehad met de president naar aanleiding van het te laat uitbetalen van salarissen, maar niet over veiligheidskwesties.

2.3.2.6. Waar de bestreden beslissing aanhaalt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen en het ogenblik van zijn ontslag blijkt uit de gehoorverslagen dat verzoeker meermaals verklaarde dat hij nooit een uitleg gekregen heeft over de reden van zijn ontslag, dat er continu mensen ontslagen werden en dat naar zijn mening zijn ontslag niet in verband kon gebracht worden met het ontslag van Amrullah Saleh dat kort voor het zijne had plaatsgehad. Verzoeker situeerde zijn ontslag midden 2010, dit komt overeen met het feit dat Amrullah Saleh in juni 2010 werd ontslagen. Verzoeker heeft ook nog gesteld dat zijn ontslag mogelijk te maken had met zijn ideologie; hij was een progressief die zich niet met partijpolitiek inhield. Niet kan worden ingezien op welke wijze er tegenspraak is, noch in verzoekers eigen verklaringen, noch met deze van zijn zoon.

Gelet op hetgeen voorafgaat is de Raad van oordeel dat evenmin kan getwijfeld worden aan verzoekers profiel als deputy (adjutant) van Eng. Spinzada en Toran General (Majoor Generaal) binnen de NDS.

2.3.2.7. Verzoeker verklaarde vervolgens problemen omwille van zijn functie te hebben ondervonden. Afdeling 18 van het NDS, die zich bezighoudt met de bescherming van hoge functionarissen, bracht verzoeker er immers van op de hoogte dat er door de taliban ernstige bedreigingen jegens verzoeker zelf en zijn gezin waren geuit. Verzoeker brengt hierover een document bij waaraan door de bestreden beslissing geen bewijswaarde wordt gehecht in hoofdzaak omdat uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten beperkt is gelet op de hoge graad van corruptie in samenhang met de vaststelling dat de chronologie van de feiten zoals aangebracht door verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon niet overeenstemmen met de datum waarop volgens het document de informatie over bedreigingen met de taliban de NDS had bereikt. De bestreden beslissing motiveert als volgt: "Het document is immers niet gedateerd, waardoor het niet toelaat na te gaan wanneer het opgesteld werd, of u het weldegelijk in 1388/1389 ontving (Gehoarverslag CGVS, 18 augustus 2014, p. 26), en zo ja, wanneer dan juist, met name voor of na uw beweerde ontslag uit het NDS in de loop van 2010. Wel stelt het dat er op 25 Hout 1388 (i.e. 16 maart 2010) informatie werd ontvangen. Bijgevolg kunnen uw problemen ten vroegste dan kunnen begonnen zijn en niet eerder zoals jullie aangeven."

De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde "Mijn problemen begonnen toen ik voor de inlichtingendienst werkte, ongeveer een jaar voor mijn vertrek naar Londen in 1388 (= 2009)(eigen onderlijning). Verzoeker ontving volgens zijn verklaringen vervolgens een document in 1389 van de 'central directorate' waarbij wordt verwezen naar een fax van 25/12/88 van afdeling 18, melding makend van de bedreigingen van de taliban ten aanzien van verzoeker. Verzoekers verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gelezen samen met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen laten niet toe te besluiten dat verzoekers verklaringen inzake chronologie tegenstrijdig zouden zijn aan de inhoud van het document. Verzoeker verklaarde immers bij het Commissariaat-generaal "Ik heb dan job gedaan bij Karzai regering. En die job heb ik gedaan tot 2010. Toen ik nog in job was, ongeveer 9 maanden voor vertrek naar UK kreeg ik bedreigingen van taliban. In het verleden had ik die ook gekregen, maar deze keer kreeg ik een officiële waarschuwing van veiligheidsorganen.(eigen onderlijning)" (gehoorverslag I, p. 4). Hoe dan ook is het door de verschillende tijdsrekeningen niet uitgesloten dat er fouten worden gemaakt bij de omrekening van de Afghaanse kalender naar de Gregoriaanse kalender. Er zijn bijgevolg geen zwaarwegende redenen om te twifelen aan de echtheid van het voorgelegde document. Uit verzoekers verklaringen blijkt vervolgens dat hij hierop verschillende voorzorgsmaatregelen nam; echter nadat hij midden 2010 ontslagen werd, achtte hij het niet langer mogelijk nog in zijn veiligheid en die van zijn familie te voorzien. Hij vroeg Zolmai Rassoul, Minister van Buitenlandse Zaken, om hulp en werd een job aangeboden als diplomaat bij de Afghaanse ambassade te Londen (Verenigd Koninkrijk).

2.3.2.8. De bestreden beslissing stelt vervolgens dat verzoeker niet aantoonde dat er een verband zou zijn tussen de dood van zijn broer en de door hem aangehaalde feiten. Niettemin blijken verzoeker verklaringen over de dood van zijn broer en het verband met zijn asielrelaas plausibel wanneer ervan wordt uitgegaan dat het document van afdeling 18, waarvan overigens het origineel werd voorgelegd bij het Commissariaat-generaal, authentiek is (cf supra 2.3.2.7.). Uit de door verzoeker aangehaalde feiten blijkt dat zijn broer, afkomstig uit Farah en vervolgens werkzaam in Herat werd gecontacteerd door een vrijgekomen talibanleider en onder druk gezet om door middel van verzoekers tussenkomst een talibanlid, H. K., vrij te krijgen uit de Pol-i-Charki gevangenis van Kabul. Verzoekers broer zou vervolgens vermoord zijn omdat hij niet op de eisen van de taliban is ingegaan. Het document dat verzoeker voorlegt bevestigt dat de bedreigingen uitgaan van een talibangroepering afkomstig uit de provincie Farah, de provincie overigens waarvan verzoeker oorspronkelijk uit afkomstig is. Verzoeker heeft reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangegeven dat zijn broer gedood werd in zijn plaats en hij om die reden niet is teruggekeerd naar Afghanistan om de begrafenis bij te wonen. Bij het Commissariaat-generaal verklaart verzoeker vervolgens "In het begin wist ik niet van de omstandigheden, maar later heeft T. me verteld dat hij met de auto reed en dat taliban auto hem benaderd heeft, accident heeft veroorzaakt en dan ala auto gestopt was dat ze hem dan beginnen slaan zijn met hun wapens."

2.3.2.9. Ten slotte kan in redelijkheid worden aangenomen dat verzoeker niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd omwille van zijn diplomatieke status die hem een zekere vorm van bescherming gaf tegen de bedreigingen van de taliban zolang hij zich buiten Afghanistan bevond. Voor wat betreft verzoekers ontslag uit de Afghaanse ambassade kan worden vastgesteld dat in tegenstelling tot wat de bestreden beslissing dienaangaande stelt, verzoeker wel degelijk een document van de Afghaanse ambassade in Brussel heeft neergelegd waaruit blijkt dat zijn diplomatiek mandaat een einde heeft genomen op 30 maart 2014 ter gelegenheid waarvan ook de identiteitskaarten voor diplomaten van verzoeker en zijn familie werden overgedragen aan de Dienst Protocol van de FOD Buitenlandse Zaken (administratief dossier, stukkenbundel 25).

2.3.2.10. Mede in acht genomen de afdeling van de NDS waarin verzoeker tewerkgesteld werd in samenhang met de functie die hij er uitoefende kan niet uit verzoekers verklaringen worden afgeleid, noch zijn er gegevens voorhanden die indiceren dat er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan misdrijven in de zin van artikel 1, F van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.2.11. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, verzoeker moet ook - zoals iedere burger die om een erkenning vraagt - aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen voor de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van

gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Een kandidaat-vluchteling dient dit zo volledig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364, RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). In casu komt het gepast voor verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

2.3.2.12. Verzoekers profiel gerelateerd aan de Afghaanse binnenlandse context laat toe te stellen dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een sociale groep in de zin van artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking kan worden genomen.”

Bijgevolg maakt ook verzoeker aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus van de verzoekende partij wordt erkend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER